Homo Ludens

Au trebuit milioane de ani ca omul cavernei să devină homo sapiens și apoi, tîrziu, în Elada, efebul palestrelor și concurentul Jocurilor Olimpice.

A fost un drum lung de la aruncarea suliței în animalele pădurii, pentru hrană, la aruncarea suliței în sunetul flautului pe stadionul din Olympia. De la vînătoare și război, la gimnastică și aruncarea discului, s-au scurs milenii, pentru ca apoi, 12 secole la rînd, Grecia Antică să dea strălucire Olimpiadelor.

A urmat lunga noapte a Evului Mediu, în care biserica condamna exercițiul fizic și apoi Renașterea, slăvind omul mai mult în artă, în cultură.

Omul, ființă necunoscută, se redescoperă fizic, abia în secolul al 19-lea (creatorii de sisteme Jahn, Ling, Thomas Arnold, Amoros, Moceanu), iar spre sfîrșitul secolului (1896) renasc luminos, la ideea lui Pierre de Coubertin, Jocurile Olimpice...

Homo sapiens devenise între timp homo faber, muncitor ca o furnică și simțea nevoia să se joace, să se bucure de mișcare, adică homo ludens.

Ciudata formulă a lui homo homini lupus (omul este lup omului) se dovedea pe stadioane nepotrivită și absurdă. În locul războaielor și al tranșeelor, sportul aducea pocnetul de pistol al starterului și lupta pe culoare și în cercurile de aruncări.

Așadar, homo ludens ; căci ce altceva este viața, dacă nu un joc serios, în școală, profesiune și existență ? Ce altceva este arta sau știința, dacă nu un joc subtil, creator, al inteligenței omenești ?

Omul secolului nostru este omul tehnicii — homo technicus — al energiei atomice și al zborului cosmic, al pătrunderii tainelor universului, dar oricum ar fi sau ar deveni, el, în întreaga lui ființă, pentru echilibru, odihnă și relaxare, va rămîne homo ludens.

Cîndva, filozoful Platon ne îndemna să împăcăm spiritul cu trupul, Goethe patina, Tolstoi învăța la 60 de ani să meargă pe bicicletă.

Joliot-Curie, fost jucător de fotbal în echipa de juniori a Franței, schia, înota și făcea jiu-jitsu. Educația fizică și sportul nu au numai o valoare biologică, ci și una educativă, estetică. Prin sport descoperim de timpuriu viața și ne pregătim pentru ea. Cultivăm prietenia, frumosul, îndrăzneala, fair-play-ul.

Au făcut chiar sport de performanță, laureații Nobel — Nansen, Camus, Joliot-Curie, Niels Bohr, Philip Noel Becker. Președintele Finlandei, Urho Kekkonen, a fost campion de atletism și schi, Chris Chataway, ministru al transporturilor și telecomunicațiilor din Anglia, recordman la 5 000 m și finalist olimpic la Helsinki, și fostul prim ministru al Franței, Jacques Chaban Delmas, jucător de rugby în echipa națională a Franței.

Toți alpiniștii, aviatorii, exploratorii, cosmonauții au făcut sau fac sport : Heyerdahl, Hillary, Tazief, Cousteau, Chichester, Valentina Tereșkova.

Scriitorul Ernest Hemingway definea astfel sportul : „Sportul ne învață să cîștigăm în mod cinstit, sportul ne învață să pierdem în mod demn, sportul ne învață de toate, ne învață ce este viața".

Și noi am avut adepți ai mișcării, ai bucuriei de „a te întoarce pe gazon" : Mihail Sadoveanu, Camil Petrescu, Demostene Botez, C. Parhon, Petru Groza.

Trebuie să fim mereu prezenți, alături de generațiile care cresc. Să nu uităm cuvintele lui George Călinescu : „Sbengue-te cu copiii. Amestecă-te în jocurile lor. Bucură-te cu ei. Numai proștii sînt serioși".

Dar lucrul cel mai de preț al vieții, trebuie să fie prezența noastră pe stadioane, la orice vîrstă.

Să ascultăm îndemnul lui Iuliu Hațeganu, inițiatorul parcului sportiv al Universității clujene : „Nu 22 de oameni pe stadion și 20 000 în tribună, ci dimpotrivă..."

Numai iubind mișcarea, omul modern se poate echilibra și poate fi fericit. Să credem cu convingere și pasiune în cei 3 M (Muntele, Marea, Mișcarea) căci ei înseamnă Viață !...

Virgil LUDU

MAGAZIN Sportul

CONSTRUCTORUL DE... NAVE DIN SEBEȘ

La Sebeș, în județul Alba, muncește un iscusit navomodelist. Firește, în multe localități ale țării își duc activitatea sportivi despre care s-ar putea scrie. Dar navomodelistul sebeșan suscită interesul reporterului, atît prin ceea ce a realizat în sport, cît și în viața de muncitor și în aceea de tată și soț.

Cînd era de vîrsta copilului său pe care îl cheamă tot Gheorghe, eroul nostru Gheorghe Păcuraru, stătea toată ziua pe lîngă tatăl său, de la care a învățat tainele construirii de navomodele. Gheorghe Păcuraru are și acum în bogata sa colecție un submarin (care, cu siguranță, dacă s-ar afla într-o expoziție, ar stîrni admirație) construit de tatăl său, piesă la care ține cel mai mult. Lîngă acesta sînt orînduite navomodelele sale — toate din clasa viteză de 10 cm. cubi — cele cu care, de 5—6 ani încoace, cucerește mereu titlul de vicecampion al țării, dar niciodată pe acela de campion.

— Sînteți mîhnit că vă clasați mereu al doilea ?

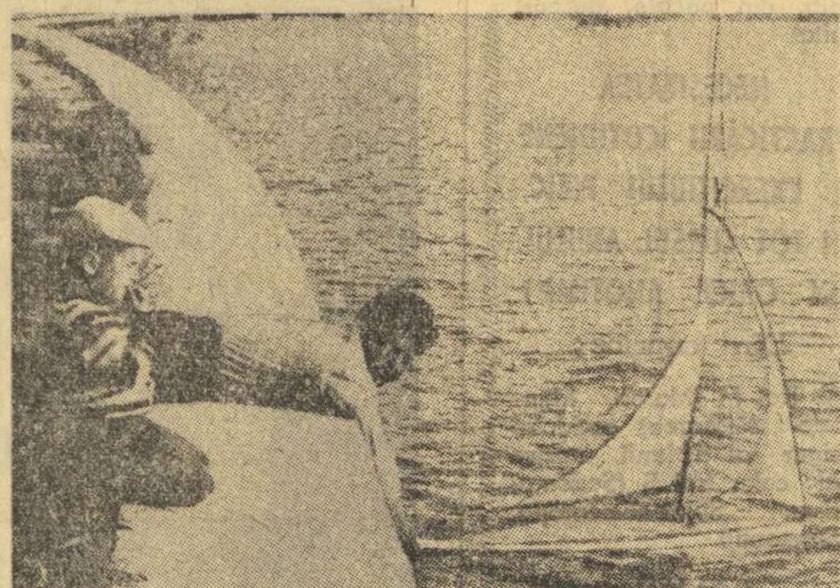
— De ce aș fi ? Mai cu seamă că titlul de campion este tot în mîna unui sebeșan, chiar un coleg al meu din fabrică, un coechipier de-al meu.

Gheorghe Păcuraru este muncitor tricotor la fabrica de ciorapi din Sebeș. Lucrează în trei schimburi dar niciodată nu spune că este obosit cînd se apleacă asupra navomodelelor sale. Atelierul îl are chiar în incinta fabricii. De altfel, aici a și creat un cerc foarte puternic, singurul din județ, un cerc ale cărui performanțe sînt cunoscute nu numai în țară, dar și peste hotare.

La bătrînețe — cum îi place să spună, deși este foarte puțin trecut de 40 de ani — și-a zis că a venit timpul să divulge din tainele construirii de navomodele, așa cum a făcut pe timpuri tatăl său. Motiv pentru care și-a luat ca... ucenic pe fiul său. Soția sa, Paraschiva, cînd a văzut că nu-i de glumă cu „năravul" soțului și al fiului, a trecut în... tabăra lor. Acum este și ea o apreciată constructoare de navomodele și o iscusită antrenoare la cercul de navomodelism al Casei pionierilor din Sebeș.

O familie întreagă — tată-fiu-mamă slujește cu pasiune un frumos sport tehnic. Nu-i un subiect de reportaj ?

Ion GAVRILESCU

Gh. Păcuraru și fiul său, la Mangalia, în anul 1972, cu navomodelul său... vicecampion al țării.

PRINTRE „BUNICII" GIMNASTICII ROMÂNEȘTI

Neastîmpărul proverbial al maestrului emerit al sportului Albin Morariu nu se dezminte. Zilele trecute, l-am întîlnit la sediul Federației române de gimnastică, unde se afla în calitatea lui de președinte al Comisiei județene de gimnastică și, am spune noi, de animator consecvent și pasionat al sportului grației și măiestriei pe meleaguri clujene. L-am găsit în compania altor pionieri ai gimnasticii românești, Simion Ilieșiu, fost membru al Comitetului federal și președinte al Ligii de nord, și Petre Tănăsescu, fost membru în Comitetul federal și arbitru internațional de gimnastică, ambii la impresionanta vîrstă de 80 de ani.

Întîlnirea celor trei veterani al sportului nostru a fost extrem de interesantă și pilduitoare pentru cei puțini care au fost de față la depănarea amintirilor.

„Sînt mîndru și fericit că l-am avut elev pe Albin Morariu — ne spune Simion Ilieșiu. Dacă am visat că țara va avea vreodată tineri blînzi, curajoși și muncitori pentru binele comun, atunci el a fost primul despre care pot spune că a dovedit întotdeauna integritate deplină".

La rîndul lui, Petre Tănăsescu adaugă : „Îți doresc multă sănătate, dragă Albine, pentru bucuriile pe care le-ai adus sportului nostru în trecut și mă bucur mult că și astăzi, la 70 de ani, ești unul din animatorii sportului clujean, modelator de noi sportivi, de viitori performeri".

Cîteva ore plăcute și extrem de instructive pentru activul federației, clipe reconfortante pentru trei dintre animatorii de ieri și de azi ai sportului românesc...

Albin Morariu (stînga), la aceeași masă cu Petre Tănăsescu (mijloc) și Simion Ilieșiu, răsfoind albumul federației de gimnastică.
Foto : ION MIHAICA

8 REGIZORI CELEBRI ȘI UN FILM RATAT

„OLIMPIADA XX"

Prezentat pentru prima oară în cadrul Congresului Olimpic de la Varna, filmul Olimpiadei de la München a apărut pe ecranele cinematografelor occidentale stîrnind imediat un val de critici și proteste. Prima obiecțiune este aceea că filmul nu are nimic comun cu sportul, mărginindu-se — sub pretextul analizei performanței sportive — la neglijarea esențialului în favoarea detaliului nesemnificativ. Ce se poate spune despre o finală la 400 m plat în care se văd numai chipurile frenetice ale spectatorilor, expresia încordată a arbitrilor, fluturarea indiferentă a steagurilor și doar umbrele atleților ?

Încredințată unui număr de opt regizori celebri, pelicula a creat în final opt episoade de sine stătătoare, interesante în strădania lor pentru originalitate, dar absolut nereprezentative pentru dimensiunile mondiale ale Olimpiadelor.

Lucrînd cu 34 de camere de luat vederi regizorul japonez Isikawa a filmat finala probei de 100 m. utilizînd pentru aceasta... 6 km de peliculă, transformînd astfel cele zece secunde ale alergării într-o secvență cu durata de proiecție de 10 minute. Dinamica de excepție a probei se pierde în amănuntul imaginilor mereu în căutarea a maximum de expresivitate. Cele mai reușite momente ale filmului sînt acelea dedicate săriturilor cu prăjina, unde regizorul Arthur Penn a reușit să redea clipa de imponderabilitate a trecerii peste ștachetă. În cadrele filmului atleții par a cădea din nori, figurile lor concentrate în efort și destinderea ce urmează performanței, totul este redat cu talent și acuratețe.

Din păcate asemenea imagini se pierd în contextul filmului, unde uneori abundă grotescul și vulgarul ca în secvențele întrecerii decatloniștilor disputată pe fondul vizual și sonor al unei fanfare bavareze executînd muzică tiroleză. Ceea ce a dat întotdeauna un plus de grație și frumusețe transmisiilor televizate de la J.O. — concursurile hipice — nu sînt aproape deloc prezentate.

Lupta dintre interpretarea artistică a performanței sportive și necesitatea documentaristică nu este încă terminată. Filmul Olimpiadei de la München se adaugă filmelor ratate turnate cu ocazia jocurilor de la Tokyo și Sapporo.

ȘAH

Nori grei plutesc în jur ca albul ceții
Și-nvăluie oștirile avane
Iar peste legiunile dușmane,
Se-avîntă-n scurte salturi călăreții

Pe cîmpul încleștărilor, strategii
Deschid diagonale și coloane ;
Din turnuri crenelate și donjoane,
Privesc învălmășala cruntă, regii.

Se-avîntă-n luptă, unii cîte unii,
Pieziș, înfig pumnalele nebunii
Și cade-n focul luptei, o regină !

Pedeștrii intră-n volbura pieirii
Dar nu s-aude-n liniștea deplină,
Decît ecoul sacru al gîndirii.

Victor HÎLMU

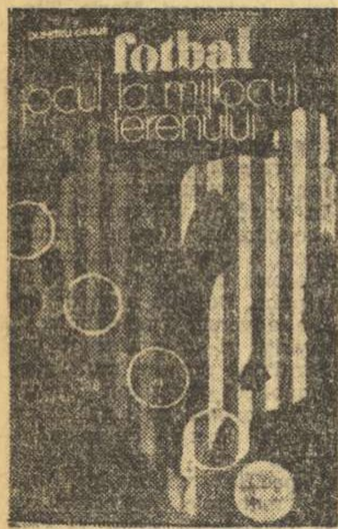
În turneu australian...
Desen de ROMULUS SCARLAT-SIR

STUPEFIANTE ÎN MINGI DE FOTBAL!

Poliția olandeză din portul Amsterdam a descoperit un masiv transport de stupefiante, îndeosebi hașiș, ascunse în 2 500 de mingi de fotbal importate din Pakistan. Patru persoane (dintre care doi olandezi și doi pakistanezi) au fost arestate, iar... conținutul mingilor de fotbal, confiscat.

RECENZIE

ÎN CĂUTAREA PIETREI FILOZOFALE ÎN FOTBAL *)

Strategii jocului de fotbal au dezbătut și mai dezbat încă cu o neobosită pasiune, problema jocului la mijlocul terenului. Se vehiculează o mulțime de idei, se emit tot felul de soluții și stratageme tactice, într-un cuvînt, deci, se poate spune că această „zonă" se află mereu sub lupa specialiștilor, dornici să depisteze soluția cea mai bună și eficientă.

Tînărul nostru confrate **Dumitru Graur** redeschide și el acest dosar voluminos, reluînd discuția cu o serie de noi argumente izvorînd din cele mai competente surse. Meritul principal al autorului este că reușește să filtreze cu discernămînt toate aceste variante, oferind atît cititorului, mai puțin avizat, cît și specialiștilor, oglinda fidelă a realității, preocupările tuturor antrenorilor care caută să rezolve în maniere diferite spinoasele probleme puse de „țara nimănui", cum i se spunea în trecut acestui mijloc al terenului...

Cercetător atent al numeroaselor planuri strategice puse în practică pe toate terenurile de fotbal ale lumii, Dumitru Graur ne prezintă o gamă variată de soluții aplicate de specialiștii români și străini pentru transformarea centrului terenului într-o zonă cît mai productivă, o adevărată rampă de lansare a acțiunilor, determinante în obținerea victoriei.

Bizuindu-se pe o bogată și competentă bibliografie ilustrată de numeroase scheme menite să dea contur ideilor tactice enunțate, cartea confratelui nostru își dovedește cu prisosință utilitatea în acțiunea de revitalizare și modernizare a fotbalului românesc. (g. m.)

*) Dumitru Graur : Fotbal. Jocul la mijlocul terenului. (Editura STADION, 1973).

O PASIUNE NU TRECE CU UNA CU DOUĂ!

De vorbă cu Stan Dușan, un neobosit slujitor al rugby-ului

Iată-l în fața mea pe un binecunoscut polisportiv timișorean : Stan Dușan. Îmi amintesc de toate etapele drumului său prin sport : a început ca luptător de greco-romane, sub îndrumarea antrenorilor Crisnic și Caraman. Apoi a trecut la echipa de lupte CFR Timișoara, sub bagheta lui Valentin Bati, cucerind titlul de campion republican de juniori. Se părea că de-acum înainte Stan Dușan nu va mai părăsi salteaua care îi oferise de la bun început cele mai mari satisfacții. Dar n-a fost așa. Antrenorii echipei de rugby de la Știința Timișoara, impresionați de calitățile sale fizice, l-au convins în cele din urmă să abordeze un sport nou : cel cu balonul oval.

După doi ani, Stan Dușan lua calea Bucureștiului ca să urmeze cursurile I.C.E.F. Transferat la echipa Știința București, a contribuit la succesele ei pînă în 1957, ajungînd să apere și culorile naționalei, alături de D. Antonescu — colegul său de linie.

Din 1957, Stan Dușan a revenit în orașul de pe malurile Begăi, ca profesor la Școala generală GAC. De atunci, el este cunoscut de toți localnicii ca un pasionat și entuziast dascăl al sportului, care se ocupă din zori pînă-n seară de pregătirea și îndrumarea tinerilor rugbyști și atleți de fond... El obișnuiește acum să spună :

— Pentru noi vechii sportivi este o datorie să predăm ștafeta tinerilor ca s-o ducă mai departe. Cel ce a iubit sportul cu adevărat la tinerețe, nu-l uită niciodată.

Profesorul de educație fizică Stan Dușan și-a păstrat neștirbite tinerețea și entuziasmul. El lucrează adeseori cot la cot cu elevii săi, cu aceeași pasiune și migală de pe vremuri.

Stăm de vorbă într-o pauză, pe o bancă din sala de educație fizică. Firesc vine vorba despre rugby :

— Oare acțiunile de placaj nu reprezintă un risc menit să eticheteze rugbyul drept un sport periculos ?

— La prima vedere, pentru spectatorul din tribună sau cel din fața televizorului, așa s-ar părea. Dar nu este așa. Bineînțeles, riscurile, ca și în fotbal sau box, există. Dar sportivii noștri se dovedesc oameni bine pregătiți, agili și atenți. Ei știu să aleagă mijloacele corecte, cele care nu pun în pericol nici integritatea lor, nici a adversarilor. Rămîn la părerea că jocul de rugby, practicat de sportivi buni și corecți, reprezintă o adevărată încîntare.

— Ce calități mai trebuie să întrunească un rugbyst complet ?

— Trebuie să fie foarte curajos, hotărît, puternic, dibaci și neobosit la antrenamente. De asemenea, să nu neglijeze nici alte sporturi complementare ca : atletismul, handbalul, baschetul și chiar... halterele. Și în plus să fie animat tot timpul de ceea ce numim „fair play".

— Cum vedeți în perspectivă rugbyul, în orașul de pe Bega ?

— Cred că el va progresa necontenit în anii ce vor urma. Avem tineri dornici să se dedice acestui sport bărbătesc. De altfel, ne-am hotărît să înființăm în școală o secție de rugby, profilată pentru rugbyul în 6. Și în curînd, vă promit, veți auzi vești interesante despre noi...

Cunoscînd dîrzenia și hotărîrea profesorului Stan Dușan (născut în satul Sînmartinul sîrbesc din județul Timiș) am înțeles că din cuvintele sale înflăcărate vor rodi, în curînd, fapte adevărate...

D. MORARU-SLIVNA

claudiu — Time out

— Pardon... Asta-i scorul la pauză ?..

O FAMILIE DE... ARBITRI!

Pe soții Ionescu, obișnuiții handbalului îi cunosc foarte bine. Nelipsiți de la aproape toate meciurile programate pe terenurile bucureștene, veșnic dispuși să înfrunte intemperiile pentru a contribui la buna desfășurare a partidelor de campionat, cei doi soți alcătuiesc o familie puțin neobișnuită, o familie de... arbitri !

Ecaterina Ionescu este de fapt fosta jucătoare a echipei Știința București, care cucerea în anul 1961 Cupa Campionilor Europeni. Arbitra de astăzi a adunat de-a lungul carierei sale sportive o sumedenie de trofee, printre care, la loc de frunte se află două medalii de campioană a țării, cucerite — una la handbal în 11 și alta la handbal în 7.

Retrasă din activitatea competițională, fosta portăriță n-a putut da uitării sportul care îi adusese atîtea satisfacții, așa că, în 1962, Ecaterina Ionescu susține un examen și primește ecusonul de arbitru. E adevărat că, pînă acum, n-a condus — la centru — nici un meci, fiind mulțumită, după cum ne-a spus — cu rolul de arbitru ajutător, dar multă lume a apreciat exactitatea și migala cu care fosta internațională întocmește „foile" jocurilor unde oficiază.

Soțul Ecaterinei Ionescu, **Ion Ionescu**, are o biografie identică. Component al echipei Rapid București, care cucerea în 1949 „Cupa tineretului muncitor", Ion Ionescu a devenit arbitru în 1957. După numai cinci ani, el primește ecusonul de arbitru divizionar, în prezent fiind candidat de arbitru internațional.

Trecuți de prima tinerețe, soții Ionescu au devenit nu numai apreciați arbitri, ci și activiști de nădejde ai F. R. Handbal. Membri în Comisia centrală de Competiții și Clasificări — „specialiștii din umbră" ai clasamentelor diviziei A — Ecaterina și Ion Ionescu reprezintă un exemplu de pasiune și dăruire pentru toți sportivii, pentru toți cei care rîvnesc la un ecuson de cavaler al fluierului.

Acum cîteva zile, într-un dialog cu Ecaterina Ionescu, am încercat să aflu cîte meciuri au condus împreună cei doi soți : interlocutoarea mi-a răspuns că nu a ținut o evidență exactă, dar că preferă ca atunci cînd soțul ei arbitrează să-l privească din tribună, ca simplă spectatoare...

Al. HORIA

Hotărîți-vă ! Pe unde o luăm ?
Desen de LAURENȚIU CONSTANTINESCU

REÎNTÎLNIRE CU DAN COE

Nu toți iubitorii fotbalului știu că, de cîtva timp, echipa F.C. Galați, din Divizia B, beneficiază de serviciile unui jucător de clasă, care și-a adus contribuția la afirmarea pe plan internațional a reprezentativei noastre de fotbal. Este vorba de fostul rapidist Dan Coe, maestru emerit al sportului.

— *În ciuda celor 32 de ani* — ne-a spus el — *mă simt încă tînăr, în plenitudinea forțelor, urmare a vieții cumpătate pe care am' dus-o. Un rol hotărîtor în această direcție îl au soția și fetița mea, noi formînd o familie unită, cu adevărat fericită.*

— La 6 puncte de Gloria Buzău, ce speranțe mai au gălățenii în lupta pentru primul loc, pentru promovarea în Divizia A ?

— *Distanța care ne desparte de lider este cam mare, dar și drumul este lung : 17 etape. Dacă vom juca fotbal și nu ne vom juca de-a fotbalul, ne putem spune încă cuvîntul.*

— Cît credeți că veți mai juca ?

— *Sper să mai joc încă 2—3 ani. După care, voi deveni antrenor. Și voi căuta atunci, în primul rînd, să insuflu tinerilor jucători aceeași dragoste pentru fotbal, pe care am avut-o eu. O dragoste care m-a făcut, uneori, poate, să comit și greșeli, dar care m-a condus tot timpul pe drumul muncii, al pregătirii, al dorinței de mai bine, de perfecționare...*

T. SIRIOPOL

RĂSPUNDE Ion Poștașu

NELU QUINTUS, PLOIEȘTI. Și în noul an : săptămîna și... catrenul! Apropo de faptul că, în lipsa benzinei, tehnicienii italieni propun folosirea alcoolului etilic, în cursele de automobile :

Cu mașinile, acum,
La curse vor fi schimbări :
Nu vor alerga pe drum,
Ci mai mult, pe trei... cărări!

GHEORGHE CINTEAN, COMUNA MACEA. „Am 16 ani, sînt elev în anul I la Școala profesională pentru prelucrarea lemnului din Arad. Sînt un simpatizant înflăcărat al U.T.A.-ei și aș vrea ca suporterii acestei echipe să-mi scrie, pe adresa Macea 1193, județul Arad. V-aș mai ruga ca lui Sătmăreanu, Dumitru și Dinu să le transmiteți mult succes". Chiar și în meciurile cu... U.T.A. ?

NICOLAE MUNTEANU, MOTRU. Am transmis urările dv. echipei Universitatea Craiova. Ați fi vrut să-i transmitem și catrenul compus de dv ? Nu, nu, este mai bine așa !

H. PETRIȘOR, ZLATNA. Paralel cu serviciul, urmați și cursurile serale la Liceul „Horia". Ne bucură și vă dorim succes în ambele direcții. Vă place fotbalul și, în mod deosebit, postul de portar. „Îmi trebuie, însă, răbdare, ambiție și mult exercițiu". Văd că știți totul. Nu știu ce v-aș putea spune eu în plus !

GHEORGHE STERIADE, BUCUREȘTI. Reîntîlniri, mereu plăcute, în lumea umorului, cu valorosul atlet de altădată ! Un catren, legat de Revelion, adresat unui baschetbalist :

N-a băut de Anul Nou,
Tot cu gîndul la panou,
Nu la unul oarecare,
La panoul de onoare !

Amuzant, și distihul dedicat unui luptător :

Te-ai înfruptat, de-ai scos cureaua,
Ce ți-a lipsit a fost... salteaua !

VASILE PICOȘ, BRĂILA. Progresul Brăila n-a jucat niciodată în Divizia A, la fotbal. Dar, un... strămoș al ei, F.C. Brăila, a activat un an în „A", în ediția 1940—41. Se mai poate aminti de prezența Brăilei în Divizia A, prin D.U.I.G., în ediția 1937—38.

GH DOROBANȚU, BACĂU. „În situația în care echipa în verde are de executat o lovitură liberă indirectă în careul advers, jucătorul va trebui să paseze mingea unui coechipier, care să șuteze la poartă, altfel, eventualul gol nu este valabil. Dacă echipa în alb, cea penalizată, nu face zid și își retrage toți jucătorii în spatele celor în verde, în afară de portar, care rămîne în poartă, se mai poate pasa mingea unui coechipier, spre a o șuta spre poartă, fără a se risca poziția de ofsaid?". Sigur că da. Singura condiție este ca, în momentul pasei, coechipierul să se afle înapoia mingii, și nu înaintea ei. Dacă s-ar fi putut provoca o poziție de ofsaid, printr-o asemenea manevră, lovitura liberă indirectă ar fi devenit un lucru fără sens.

FLORIN CIOBANU, TOPOLOVENI. Nu am înțeles din scrisoarea dv. decît că aveți 17 ani și că, de la 12 ani, țineți cu Steaua. Să așteptăm returul, să vedem dacă și Steaua ține cu dv !

PETRE MIHAI, MORENI. „Oare o echipă din Divizia B, care reușește să ocupe locul 1, la sfîrșitul campionatului, în seria sa, poate să cedeze locul altei echipe (celei care o urmează în clasament?) Cu forța, Federația nu promovează pe nimeni în Divizia A. Dar nu prea văd o echipă dispusă să rămînă în „B", cînd și-a cîștigat dreptul de a juca în „A". Cum ați ajuns la această idee?

PETRICĂ CORDOȘ, COMUNA DÎRGA. 1. Lui Cesare Trentini, corespondentului nostru din Italia, îi puteți scrie fie pe adresa ziarului „Stadio" : via E. Mattei 106 Bologna, fie pe adresa ziarului nostru, Cesare Trentini venind de multe ori în țară. 2. În ediția 1969—70, cînd a retrogradat din Divizia A echipa orădeană ar fi putut evita acest deznodămînt, dacă în ultimul meci, cu Steaua, la București, ar fi obținut victoria. Dar, scorul a fost 1—1 (pentru Steaua a înscris Vigu, fostul echipier al... Crișului, nu cu mult timp în urmă).

Ilustrații : N. CLAUDIU